

Предговор

Пред вами се налази збирка прича које су излазиле у дневном листу Политика, у оквиру рубрике „Женска страна“.

Заједничко им је то што се баве некадашњим Београдом и што се, кроз све њих, провлачи једна танка „жица“ носталгије, па је, тако, та „жица“ и одредила наслов ове збирке – *Свако јуче беше боље.*

Наравно, у књизи су приче дате онако како су и написане, без интервенција типа: „*Скрайти за осам редова, не може никако да стапне!*“

Што се илустрација и фотографија које прате приче тиче, оне су биране накнадно, односно, илустрације сам покупио од пријатеља, сликара Миленка Михајловића, а фотографије су из моје архиве и трудио сам се да што боље „придрже“ саму причу.

Надам се да сам колико-толико успео у томе.

Наиме, нема баш толико фотографија старог Београда којико се мисли да их има, другим речима, има их, али нису увек згодне да „легну“ уз текст.

Драјан Перић

Пурпл сансет

Сећам се једне лепе и старе приче о Американцу у посети Енглеској. Шетајући онако у кошљу „ала циганска свадба“ стиже до једног лепог дворишта са травњаком од кога застаје дах.

Наравно, као и у свакој причи, и у овој, на травњаку се затекао уштогљени, крути домородац са негованим брковима и косом која је у длаку пратила раздељак по средини. Е, саднаступа она пословична неваспитаност коју у „новом свету“ називају – спонтана непосредност.

– О, дивна трава, дивна, како сте то постигли?

Редовним заливањем и шишашњем... – заусти учтиво брка, али га Амер пресече усхићено:

– Само то?

– ... неких 400 година. – мирно заврши човек, окрете се и настави својим послом.

Ето, то је та мала, сигурно већ много пута прежвакана прича, али, увек ми падне на памет када се начне прича о робној марци. И увек се најежим кад чујем нашу причу на ту тему.

Аман, људи, имам кући плакат за дечју храну који је стар преко стогодина (прецизније, плакат датира из 1897. године) што само по себи није нешто посебно, посебно је то што је то плакат фирме која ту храну прави и данас. Не желим да рекламирам никога овде, али, сто и нешто година су сто и нешто година. Бар за мене.

А ми? Стидимо се себе и својих корена. Срамота нас вальда што су нам преци пили шљивовицу, гулили проју, кркали свињетину и мезетили сир и кајмак. Увек нам је лепше звучало „лорд Џералд“ од „кмет Тривун“. Бре, продали смо се за картон вискија и две порције танког теста са рестловима сира и парадајза.

Одрекли смо се наших крпара са сећија, ћилима ручно чворованых по околини Пирота, српског платна од лана и свиле... Гурамо у запећак наш вез и оне лепе орнаменте које су радиле времене руке војвођанских девојака, па то после звале „шлингерај“

Заборављамо, некако, и брзо и лако, да су ти исти ћилими, те кр-

паре, тај вез на баш том платну представљали ову Србију у свету по разним сајмовима. Смећемо са ума да су ти ћилими наручивани са европске дворове и племићке куће, да су од српског платна са све везом и шлингерајем са шивени километри кошуља за разне лепотице широм света.

Окрећемо главу пред чинјеницом да смо баталили (лепа и врло прецизна реч остала нам од

Турака) све што је наше „заливано и шишано преко 400 година“, али зато сад седимо, уздишемо, драмосеримо, баш кад морам тако да кажем, и чекамо да нам се за поподне деси робна марка са вековном традицијом, а да се згодно зове „пурпл сансет“, јер, тако складно и фино звучи на „фешнвиковима“ и признаћете, баш би то било „фенси“.

Политика, 24. октобар 2003.

Жена у либадету

Српска сестра

– Брате кево, може кафа?

Било би нормално да се дотична кева бар најежи од овакве молбе. А да не спомињемо како је мајка, преко маме стигла до кеве, да би сада пала, или била унапређена, ни мање ни више него у брата. Козна у шта су текуна претћене бабе, тетке, стрине, ујне...

Потрошисмо све што имамо у ништату. Упропастисмо што се упропастити може, па и оно што се не може. Јесте тешко, али, и ми смо упорни.

Неки непознати калуђер, окупавајући данима и ноћима написао је Мирослављево јеванђеље. Задужио је сонолико. Исад? Сад испаде да је мученик све то радио не би ли нам остала слова којима пекари и обућаритако згодно исписују своје фирме.

Да је знао, да ли би се мучио?

Брату, сестру, кума девалвирамо до срамоте, па су нам сад браћа, сестре и кумови сви са којима се знамодуже од две кратке кафе.

Данашње сестре реч „хуман“, уколико је написана ћирилицом, читају „ксимакс“ и нису сигурне

да ли је то назив неке нове колекције „за у међувремену“ или улоска са крилцима, пропелером и суперултрафиног танким падобраном. Никад не би посумњаље у још нешто.

Пола те браће, сестара и кумова знају да је 2003. године био век блуза, оне лепе и врло нам блиске музике са југа братске нам Америке, али зато немају појма, а и зашто би то је било овде, да је те истегодине, истотако биовек, али век „Кола српских сестара“. Други

Nадежда Петровић

штва које је окупљало оне дивне, добре и храбре Српкиње око идеје да помогну „убогоме и невољноме“, идеје потекле не само из хришћанства већ и из оне хумане (сестре, обратите пажњу, хумане а не ксимахе) прте у сваком однас.

Хуманост, доброту и храброст су показале и доказале захваљујући невољним околностима много пута у свим ратовима који су задесили Србију од 1903. до 1941. године, а било их је.

Уосталом, прва председница „Кола српских сестара“ иједна од иницијатора, сликарка Надежда Петровић је својим личним примером показала које ишта је „српска сестра“ у временима кад су појмови брат, сестра, кум вредели много више од „еј, ти“.

И на крају, да не остане недочено оно са почетка, из кухиње се чуло:

– Брате ћеро, слађу или горчу.
Политика, 5. новембар 2003.

Три младе жене

Ни роткве стругане

Пинцур, ајвар, туршија... мирише јесен детињства на те лепе и јестиве речи које смо ми, Срби, са све производом заволели и присвојили.

Вукли су се цакови паприка, шерпнење су се пуниле парадајзом који се пуштио и лично на нешто тазе донето са Везува.

Распаљивали су се приручни шпорети по двориштима и терасама, звучали плехови, а оштар дим им је испечен паприке штипао очи и по два квартра даље.

Деца су трчкарала по комшију, качила се о кваку и још са улазних врата задихано испаљивала у очи зајапурене домаћице:

— Добар дан, послала ме мама по вашу „тројку“, знате, тата је поново заборавио да нашу однеше на оштрење!

А заборавни отаџбе бректаона степеништу теглећи веш-корпу препуну боца, тегли и оних лепих пречанских „дунц-флаша“, бабе су извлачиле из којекавих будака старе капуте и ћебад, склоњене за ту прилику, да буду спремни за бацање преко корпе крцате напуњених тегли, да ајвар и пинцур „сачувай ме Боже, не цикну“ и оговарале комшинице које скрнаве то лепо јело стављајући „винобран“, изговарајући ту реч са нескривеним презиром.

Набављали су се целофан и „масна ’артија“, слала деца у апотеке по салицил, и, уопште, тих неколико дана је цела породица била мобилисана. Очеви су рендали роткву и рен, наливали се ракијом „да не штипа за очи“ и са неком тугом и нескривеним неразумевањем гледали како се велика количина шљива пожегача претвара у „тамо неки ћем“, уздишући колико бимогло од то-

Пијац на Цветању

га нечег паметнијег и течнијег да се направи, али, ето, „све на децу бацају“.

А онда, прво су се појавиле зграде без подрума и оџака, пото м станови без шпајза, да би, вероватно, однас направили људе без душе.

Добро, ако не без душе, а оно бар без домаће зимнице, јер, оно „самоуслужно“, оно из конзерве, може да се једе једино у самодржани.

Одрекосмо се зимнице, окренусмо главу, да ли из незнана или због ленљости. Одједном сви одрастоше на „кукурузу из тег-

ле“, шпаргли и којекавим егзотикама за које нисмо сигурни ни одакле су.

А пре мало више од сто година, ова туршија, и овај ајварипинџур су, са све киселим ротквама, биле специјалитет више бечких, и не само бечких, хотела и ресторана. Редовно су набављане од сталних снабдевача из Србије, а та иста Србија је тада, баш тим ајварима и пинџурима харала по светским сајмовима.

А данас?

Не остале нам ни оне „роткве нам стругане“ из псовке.

Политика, 12. новембар 2003.

Пијац Бајлони

Чаробница с иглом

Пребирамо по орманима док се последњи дани јесени круне. Вадимо капуте, бунде, цокћемо нездовољно гледајући шта смо затекли.

Мало су криви мольци, мало година производње дотичних ствари, а признајемо, на крају, и мало наш немар.

Све у свему, кад се сабере, резултат мршав. Кошуљама се отрцале крагне и манжетне, јакнама се истањили рукави на лактотивима, панталоне су се необично скучиле у струку (јер, наравно, немогуће је да смо се ми баш у струку раширили), на капуту се види пар неких ситних подеротина као сећање на неке прославе после којих смо мало веселији и доста немарнији улазили у градски превоз.

Пресабирајмо се, пар нових кошуља, најмане бар један сако, панталоне и капут, све у свему, недостижно, па макар и на два-наест рата, јер нам је остало још седам од летовања, самоуслужне чекове са задршком се не усушујемо ни да бројимо. Али, реше-

ње се само наметне и ми, онако озарени, попакујемо све у кесе и одлучно излетимо на улицу.

Размишљамо, ако нам се на кошуљама направе руске крагне и промене манжетне, а на сако пришију закрпе на лактове, панталонама уметне парче, можиће да прође, чак ће и згодно да изгледа, а оне рупе на капуту, ништа лакше, то ће она стара госпођа што има радњу за уметничко штоповање очас да среди.

И док се то буде срећивало, имаћемо доволно времена да однесемо до шустера оне ципеле „за свадбе и укопе“ да нам се лупе пенџета, и уопште, да колико толико окрпљено и спремно дочекамо зиму.

Избезумљено шпартамо градом, пролазимо неколико пута уз и низ улицу, али, цабе. Ту, где је некад госпођа Ленка, као неки чаробњак у дну радње, у буџаку препуном неке мистичне полуутаме волшебно поправљала распаран капут „рибља kost“, сад се шири паркинг. Беспомоћно гледамо пут неба, али тамо,

осим неколико чавки које нам се ругају, нема ничег.

Грозничаво полетимо на другу страну, да бар спасимо кошуље и сако, али нас из излога некад неугледне радњице мајстор Саве дочека јефтина турска трикотажа. Кроз стакло угледамо неко девојче како с пуно пажње развлачи жвакаћу гуму.

Где је мајстор Сава, тај тихи, мирни човечуљак са шнајдерским метром око врата и јастучетом препуним чиода уместо ручног сата, где је она дивна, стара госпођа Ленка, она чаробница са иглом?

Где нестаде оно на пола завршено одело, са још нацртаним шнитом и профирано белим концем које је годинама уизлогу чекало да муштерија коначно дође да проба и да се заврши већ једном.

Нестадаше нетрагом и Ленка и Сава, и онај добри шустер Љубинко, нема више ни комшинице Десе са трећег спрата која је на старој Сингерици добијеној ко зна кад и ко зна од кога целом комшилуку шила, крпила и прекрајала, истопише се и избледеше са све шнитовима из Бурде, са мирисом туткала, срушише се са радњицама за плисирање и пресвлачење дугмади.

У салону леди Пецети

Повукоше се пред окупаторским насртајем турске трикотаже и конфекције, кинеским пластичним ципелама, ко зна чијим гуменим јакнама...

Утучени и дотучени тим поразним сазнањем долазимо кући, гледамо оне кесе, жао нам да баџимо, све се нешто тешимо да сигурно има ту негде у граду тих радњи, ето, преселили су се, а нију нам јавили. И док бројимо чекове и прерачунавамо се колико ћемо још месеци да грцамо у дуговима, размишљамо, ма мора да су се само преселили.

Политика, 28. новембар 2003.

Вашар таштине

Само наша помада од природних биолошки чистих претпарат добијених рециклажом одбачених аутомобилских туме и одобрена у институцији „Моцо“ у Гвадалахари, лечи ћелавост, скида брадавице и полира кваке. Једноставно, помада за целу кућу, која плени својим природним освежавајућим мирисом и делотворним учинком већ после месец дана узастопно коршићења, а може бити ваша за само оволовико ако на стозовете одмах на број који је у дну екрана.

Не пропуштајте јединствену прилику!

Нису ове помаде изум новог времена. Од кад је сујетних и лаковерних, било је и препарата који скидају килограме, продужавају мушкист, исправљају ковреџе, помада после којих расте коса и где никада не расте, после којих груди стоје као на каменим статуама, да не набрајамо брадавице, целулит, боре...

Тако су и наше бабе и дедови двадесетих година прошлога ве-

ка повериовали огласима „Интеркозме“ којима су били засуте новине тог времена.

Понуда се сводила на тода, уколико сте незадовољни густином и квалитетом своје косе, пошаљете на одређену адресу у Паризу једну длаку са ваше главе и одређени износ за повратно писмо, а њихови стручњаци ће вам бесплатно одговорити и преписати лекове и третман.

Наравно, одговор стручњака никада није стизао, а париски стручњаци су имали једини посао да из писама ваде новац за слање бесплатног одговора.

Колико је било Београђана недовољних својом косом, доволно објашњава тада се после пар месеци умешао чак и Интерпол и раскринкао преваранте.

Испоставило се да су у „Интеркозми“ само од тих неколико динара послатих за повратну поштарину инкасирали огромну суму, не баш милионе, али, пар стотина хиљада, ондашњих динара.

И сада, многи лепо живе од прођаје грудњака „који држи масу на

окупу“, гађа у којима и метла изгледа заводљиво, универзалних кремова по рецептурата баба-врачара из делте Мисисипија који пеглају боре, врађају младост и успешно скидају каменац са лица у купатилу.

Признајте, колико се никад коришћених, којекаквих, „елиминатора“, шишача длака из носа, затезача ушију и сличних производа вуче по нашим фиокама, орманима док полако не стигну до контејнера за ђубре.

Календар и природа су одувек постојали и радили то што раде.

То тако треба и прихватити.

Мали, бркати, црнокоси, кривоноги носоња ће увек бити то и ништа друго, не постоји помада која ће од њега направити високог, лепог плавушана.

Наравно да то сви знајмо, све до тренутка док не угледамо оглас у коме је то могуће, а има и слика, и све за само толишно динара, поштарина обашка.

А она помада са почетка текста, верујте, за сада једино сигурно полира оне стваринске, месингане кваке.

Политика, 3. децембар 2003.

Продавац цица-бица на Калемегдану

Помисли жељу и прекрсти филџан

– Дам' даш неки динар за Милеву! – Ниоткуд израња Циганка неодређених година и потура нешто мусаво, слинаво, разбушене косе и очима које се сјаје као два дугменџета, што је вероватно поменута Милева.

– Немам.

– А дат' гледам у длан, дат' срећу кажем? – Циганка не одустаје и гура се, смета, не може да се прође улицом од ње.

– Нећу.

– У как'а си, па дат' кажем колику ћеш срећу у живот д' имаш, за кога ћеш дас' удаш, од кога дас' чуваш.

– Нећу, ето.

– Бре, как'а си то. О'ш малер целог века дат' прати? – Циганка се окреће и односи Милеву, вређајући неког другог, лаковернијег и много лакшег на новчанику.

Од кад је века било је и просјака и врачара, гатара и пророка.

У Београду је између два рата, од просјака, била позната пројакиња Ленка, која је ишла уритама, хранила се од милостиње и по јавним кухињама, спавала у

некој шупи, али, кад је умрла, сви су били запрепаштени, Ленка је, у својој сламарици имала невероватну гомилу новца, дословце је спавала на милионима, ондашњих динара, наравно.

А гашење угљевља, бањање, то је било нешто што се подразумева, па није било необично да се на кућном прагу мимођу доктор који одлази и баба из комшијулука која долази да гаси угљевље болеснику и да тако отера зле чини. После су наравно, и доктор и баба, свако за себе, тврдили да је излечење њихова заслуга.

Од пророчица, у том периоду је била позната госпођа Фемкачија је „ординација“ личила на собе чаробњака из филмова, са све црном мачком, совом, кристалном куглом, али и сликама светаца као што су Свети Мрата, Свети Алимпије, Свети Прокопије, Света Параскева...

Код Фемке је била увек велика гужва и често се најављивало по неколико дана унапред. Но, нема поузданних доказа у њену ефикасност, осим да је импреси-

вно падала у екстазу и превртала очима.

У то доба је, у Далматинској улици Мица Михачиновић буђност читала из соца од кафе, а клијентела је била разна, па чак и неки министри.

Много дискретнија од претходне две је била Марија Митић и, зачудо, чак и стварно видовита. Она је слабо примала клијенте, бирала је ко може до ње, а познато је и да није наплаћивала своје услуге. Па, чак су београдски прота Угљеша Јелић и гинеколог др Русо били убеђени у њен пророчански дар.

Акрајем деветнаестог века Чеда Мијатовић, државник и дипломата, у Београд и двор уводи ен-

глеску моду призывања духова. Духови нису помогли краљу Александру и краљици Драги да избегну догађаје 29. маја 1903. године, али су помогли самом Чеди да после, у избеглиштву призыва духове и да лепо живи од комуниције са духом краљице Драге.

– Дам’ даш неки динар за Милеву, види как’а је лепотица!

– Ево, на и бежи.

– Jaooo, фала, фала оволико, Богда те благосиља, сваку срећу у животд’имаш, ’ајде Милева, ка-ко се каже!

Милева се упили оним својим дугмасним окцицама и преко прстију које је забила у уста рече:

– Бееее!

Политика, 12. децембар 2003.

Циганке из околине Београда

Срећна слава, домаћине

Зима у Београду, штипкамраз, мирише кувано вино, стружу папуче на степеништу док неко брекће проклињући лифт који никад не ради и вуче из подрума ванглу са киселим купусом.

Домаћице тегле са пијаца зембиље препуне рибе, а сушене паприке „шиљкане“ постају, поред шарана, дефицитарна роба.

У пола београдских домова се здушно спремају супе, ринфлајши, сосови, рибље чорбе, ванилин-кранџле, суве пите, претачу се ракија и вино у згодније флаш... растерују се деца да не сметају, а друга половина Београђана стрпљиво чека да све то буде готово, па да са „укусно“ умотаном флашом нечег скупљег, упраћено, са све свитом коју подразумевају жена, деца, понеко поведе и свастику, јер, ко зна, можда се задеси „згодна прилика“, па да је удоме, позвони на врата са оволовиком осмехом и покликом „Срећна слава домаћине!“ после којег следи оно наше цмакање три пута, али, звук мора да надјача малокалибарско оружје.

Тако је одувек било у Београду на Светог Николу, а да ли ће тако и остати? Јер, ново време носи и неке нове адете.

Прво су инстант православци посне сарме, посне пуњене паприке, рибљу чорбу и комаде рибене „колико хоћеш“ начина поплако допунили и прасетином јер „кум Чеда воли да вино падне на добру подлогу“, гибаница је почела да се шире по столовима, правдају се „домаћини“ да многи не посте, па...

У реду, ново време – нови обичаји, али, треба ли то да значи да ће ускоро славе да се преселе у Мек Доналдс, јер је домаћици тако далеко једноставније, а можда тамо уведу и „славски мил“ који подразумева дупли славбургер, посан наравно, помфрит са реном, освећени кечап, суву питу у розе салвети са великим „М“, вино у пластичној чаши и све то прикладно упаковано у картонску кутију облика цркве, а приде, уз сваки „славски мил“ се добија и мала фигура свеца по избору који може да диже руке

и колута очима, јер, шта му друго преостаје.

Нарањно, ту је и обавезна свећа, али овде пластична, на батерије, да се не осећа огорели во-сак, а и да се неко случајно не уфлека. Поизбору, обезбеђен је и поп, са све Мек Доналдс осме-хом и пложицом са именом и не-колико звездица на петрахиљу.

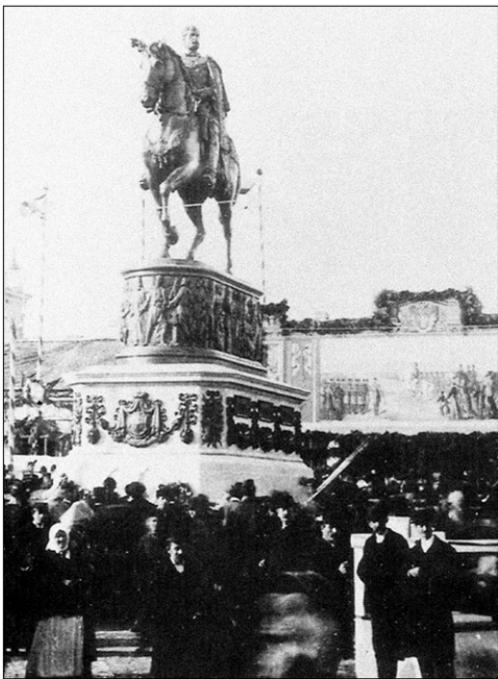
Дођите, проведите славу у Меку под будним оком менаџе-ра који ће вас упутити и како се слави и како се честита и који ће

васна крају дискретно обавести-ти да је ваших сат и по славља прошло и да још једна породица чека, па у том смислу...

А онима који свој део Београ-да чекају у домовима препуним мириса пржене рибе и ванилин-кранцли, са позајмљеним столи-цима из комшијука и са зајапу-реним наслеђаним домаћицама и комшиницама које ужурбано завршавају последње припреме:

– Срећна слава домаћине!

Политика, 19. децембар 2003.

Откривање споменика кнезу Михаилу на светог Николу, односно, 6. децембра 1882. године

Јесил' моје, најмоје

– Још један прође дан, узбуркан к' море, дуж пустих улица светиљке већ горе...

Цеди се из звучника овај, некад, популаран шлагер и удара баш где боли.

Сећање на игру уз ту песму, са спуштеном главом на нечије раме, требало би променити становицу на радију, али, њу то мрзи. Врти се по соби, гледа око себе, тражи нешто, а ни сама не зна шта. Или зна, али, исто тако, добро зна и да то није у соби, није ни у стану, а тешко да је и у граду.

Одбила је позиве за дочек Нове године. На једном месту би те све подсећало на нешто, на другом јој није пријало друштво, за треће није имала воље...

Гледа хладну кафу, нетакнуту, сипа још једну чашу вина, нема обичај, али... па Нова година је, зар не. Чак и њој.

Размишља, ко је и кад то погрешио, она није, немогуће, она не може да погреши.

Добро, можда мало, али...

Долива још мало вина, гледа светло кроз чашу.

Све је извитечено, потопљено у црвену течност.

Можда је вино стварно ухвати мало, па... у реду, Нова година је.

Уосталом, већ ју је ухватило, смеје се сама себи.

Бар да неко позове, да макар погреши број у пијаном весељу, ма било шта, убија је ова самоћа.

Нема вишег снаге да глуми тврду личност.

Треба јој неко да му се обеси о врат, да се наслони на њега, ма да се распекмези.

Ужелела се да је неко пита:

– Јесил' моје, најмоје?

Још вишег се ужелела да призна да јесте и да га још јаче загрли, да се загњури у његов цемпер, да удахне ту мешавину мириза, дувана, њега.

У јефтиним филмовима, сад би неко позванио на врата, па би се десило да је тај неко најмање принц на белом коњу, краљ сигурно, а цар вероватно, но ово је живот а не холивудска льига.

У једном тренутку, ко зна зашто, онај мали човек из радија је дошао на идеју да запева:

– Да ли знаш да те волим, дуго нисам знао то...

Е, то је већ превише, јесте она понекад мазохиста, али не овоко. Одлучно устаје и креће да промени станицу кад је неко позвонио на вратима.

Скамени се у месту, немогуће, то не може, то је... па то је... маније истина. Но, ко зна, можда чаролије и постоје, можда се неко,

ипак, опаметио и схватио шта губи. У пролазу поправља фризуру, покушава да сакрије оволики кез и отвара врата.

– Срећна Нова година госпоја, и све најлепше. Да нам даш неки динар, ми смо ваши ћубретари.

Две гараве, необријане главе јој се смеше блескајући зубима и вртећи капе у шакама.

Политика, 31. децембар 2003.

Зора Милошевић

Зов дилбера

Развлачи се зима по улицама и гони људе да пожуре тамо куда су наумили.

Однекуд, донето снегом и мрисима вечери допире: „...мала, ћесмо моћа ћада, ишто си ми дала срце џуно сна...“.

Толико лепоте у толишњој речи.
– Пст, секо!

Сиктави зов дилбера се продену између ногу пролазника низ улицу, очеша се о дотичну секу и расплину на првом ђошку.

Нема више ни тих сека, дилбери изумреши, а сиктави зов се са улице ушетао у приче и градске митове.

Тада се наклоност није куповала. Морао си да освојиши, заслужиш. Била је, чак, срамота крити се иза татиног новчаника. Није био фазон доказати да тата може да купи Београд са околином, аниона никад толику татину жртву не би тражила.

Било је нормално да се свирају бар два инструмента, да се дела Хесеа, Камија, Хемингвеја, знају „иуназад“, а биографија последњег била је узор многима.

Исте књиге су, заједно са „синглицима“ кружиле градом и враћале се власнику дуго, дуго после, ако се икад и врате, замазане и умашићене, а ако се и не врате, где год да су биле сви су знали чије су и питали су „првог власника“ за дозволу да то прочитају или одслушају, свеједно.

Позајмљивале су се јакне, фармерке, ципеле од старије браће, другова, а оне су биле невероватне показујући шта све може да се уради са мало конца и искамченом хаљином од старије сестре.

Делио се печени кукуруз, гарвили столњаци љускама од вру-

Кнез Михаилова улица

ћих марона, развлачило исто кувано вино цело вече у Бранковићи или Грчкој краљици у којој је знало да се деси да цела кафана учествује у једној причи, а да се два динара не би дала „баба сери“ трчало се до калемегданског жбуња. Сад не може, поставили су камере, шта ћете, напредак.

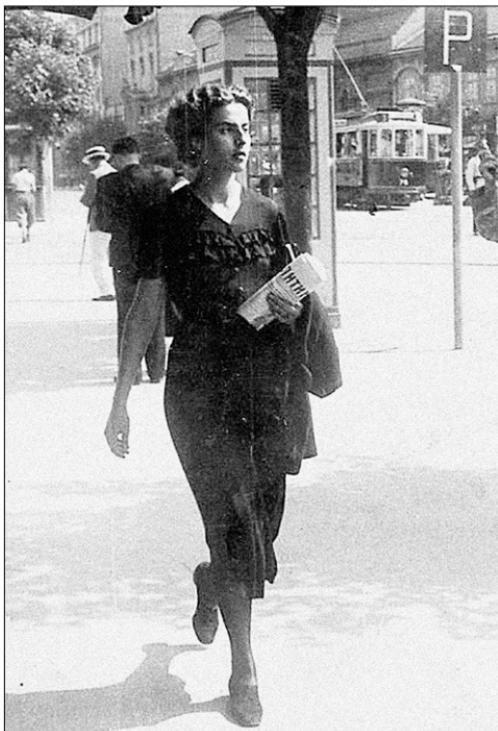
Рашомони се домогли технике.

– Пст, секо!

Елегантна госпођа четрдесетих година изненађено се окрете, насмеши, заискри јој на тренутак оно „нешто“ у оку и нестаде у густој мешавини мрака и магле.

Неко је у близини прошао пушећи лулу, а дим који се из нечијег оцака спустио на ретке пролазнике најављује да ће опет да падне снег.

Политика, 14. јануар 2004.

Теразије, дама испред палаце Београд